

РЕШЕНИЕ

№ 4008

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ

при участието на секретаря К. Н. К.
като разглежда докладваното от НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ Гражданско дело № 20231110125291 по описа за 2023 година

намери следното:

Подадена е искова молба от А ЕООД срещу Д Ж и з АД с искане ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 5584,20 лева – дължимо застрахователно обезщетение, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане и сумата от 214,06 лева – обезщетение за забава за периода от 24.12.2022 г. до 10.05.2023 г. Ищецът твърди, че на 04.03.2022 г. около 09:30 часа в гр. София, бул. „Александър Малинов“ № 1 на паркинг зад бл. 359, Д Р П, констатира, че има нанесени щети на паркирания от него лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „CLS 500“, с регистрационен № СВ6210АТ. Процесният автомобил бил собственост на трето по делото лице – „Р ЕООД, ЕИК“ и бил застрахован по застраховка Каско към ответника. В резултат на това на 07.03.2022 г. представител на „Р ЕООД, ЕИК“ предявил претенция с № 0201-000213/2022-01 пред ответника за изплащане на обезщетение за щети по процесния автомобил. Сумата, която била платена за ремонт на вредите по автомобила била 5584,20 лева, заплатени с платежно нареждане от 23.05.2022 г. На 07.03.2022 г. и на 31.03.2022 г. били извършени два огледа на автомобила. На 20.04.2022 г. ответникът отказал да изплати обезщетение по претенцията. Посочил, че на 19.03.2020 г. пред друго застрахователно дружество, а именно „ЗАД ОЗК-3“ било претендирано застрахователно обезщетение за увреждане на две леви врати и след сравнителен анализ на снимките била установена идентичност във формата и разположението на повредите с процесната претенция. Липсвали данни увредените детайли да са върнати на „ЗАД ОЗК-3“ АД. Ищецът твърди, че същите са били върнати на „ЗАД ОЗК-3“ АД, като „Р ЕООД“ уведомил ответника за това. Въпреки това на 23.12.2022 г.

ответникът потвърдил отказа си да изплати обезщетение. На 08.03.2023 г. между „Р ЕООД и ищеца бил сключен договор за цесия, по силата на който „Р ЕООД прехвърлило на ищеца процесното вземане. Ищецът счита, че същото му се дължи и моли съда да осъди ответника да му го изплати. Претендира разноски. В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът подава отговор на исковата молба. Взима становище за неоснователност на иска. Не оспорва наличието на застраховка каско по отношение на процесния автомобил, причиняването на уврежданията по същия, подаването на претенция по чл. 380 КЗ, отказа си да изплати обезщетение. Твърди, че претендираните две леви врати вече били претендирани в идентичен вид от „Зад ОЗК-З АД и оспорва наличието на официални данни от „Зад ОЗК-З АД, че те са му върнати при изплащане на застрахователното обезщетение. Оспорва причинно-следствената връзка между конкретното произшествие и настъпилите вреди. При условията на евентуалност счита, че стойността им е завишена. Моли съда да отхвърли иска, претендира разноски.

В открито съдебно заседание, страните са редовно призовани, не се явяват, изпращат представители, чрез които поддържат исканията си.

На база представените по делото доказателства и становищата на страните, съдът намира за установено следното: безспорни между страните са фактите, че л.а. Мерцедес CLS 500 е бил застрахован по застраховка Каско към ответника, настъпилото ПТП, механизмът му, както и прехвърлянето на вземането от трето по делото лице – Р ЕООД, собственик на процесния автомобил – на ищеца с договор за цесия от 08.03.2023 г. Договорът за цесия също така е наличен на л. 24 – л. 26 от делото. По делото е представен препис от удостоверение, издадено от 07 СУ на СДВР (л. 8 от делото) от който се установява, че на процесния автомобил са нанесени щети, изразяващи се в нарушение целостта на предна и задна лява врата. За отстраняване на щетите от К П ЕООД е издадена фактура на Р ООД за сумата от 5584,20 лева, платена с платежно нареждане от 23.05.2022 г. (л. 10 и л. 11 от делото). С писмо изх. № 6329 от 23.12.2022 г. (л. 16 от делото) ответникът е отказал изплащане на застрахователно обезщетение на Р ООД. Представено е и писмо от трето по делото лице – ОЗК З АД – (л. 95 – л. 107 от делото) от което се установява, че към това лице е също е била завеждана щета по отношение на процесния автомобил, като отново засегнати са били предна и задна лява врата. Приложен е и снимков материал.

По делото са представени и приети основна и допълнителна авто-техническа експертиза. Установяват, че не е възможно да се определи причината, поради която са възникнали уврежданията на автомобила, но е възможно да са в резултат на злоумишлени действия и интервенция върху вратите му. Размерът им възлиза на сумата от 6531,23 лева, като не са възможни доставки на врати от алтернативни доставчици. Установено е също така, че е налице сходство в увредената зона на увреждане по двете щети, заведени пред ответника и пред ОЗК Застраховане АД, но двете констатирани увреждания не са идентични и се отличават по сила, площ и конфигурация. Както от експертизата, така и от предоставената от ОЗК Застраховане АД информация по делото се установява, че вратите са били върнати на това дружество.

На база така установените факти съдът достига до следните правни изводи: съгласно чл. 405, ал. 1 КЗ при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в

уговорения срок. В случая от становищата на страните се установява, че между тях е съществувало застрахователно правоотношение, в срока на действие на което е настъпило застрахователно събитие. Основното съображение на ответника – че процесната щета вече е била обезщетена от ОЗК Застраховане АД – не се споделя от съда. От доказателствата по делото се установява, че това обезщетение е било изплатено по повод на други вреди, настъпили на сходно място по процесния автомобил, но по друго време и с различен интензитет. За пълнота следва да се отбележи, че по делото липсват доказателства между собственика на автомобила и ОЗК З АД да е възниквало застрахователно правоотношение. Дори и при пълен идентитет на вредите, това не би освободило ответника от отговорност, тъй като той е застраховател по установеното по делото правоотношение по договор Каско. Т.е. дори и Р ООД да би получило на два пъти застрахователно обезщетение за една и съща вреда, то оцетено и неоснователно обеднено лице вследствие на това би било ОЗК З АД, а не ответникът.

По делото беше установено, че на 04.03.2022 г. на процесния автомобил са били нанесени щети, изразяващи се в нарушение целостта на две от вратите на автомобила. Съгласно сключения договор за застраховка Каско, застрахователят е длъжен да обезщети собственика на автомобила за причинени вреди, поради което съдът намира, че факта на конкретното деяние, при което тези вреди са нанесени и причинно-следствената връзка между тях, не са юридически факти от наличието или липсата на които да зависи възникването на договорната отговорност на ответника.

В заключение съдът намира, че с настъпването на процесното застрахователно събитие законосъобразно са възникнали: първо – отговорността на ответника да го обезщети и второ – вземане в полза на Р ООД срещу него за сумата от 5584,20 лева. С неоспорения от страните договор за цесия това вземане е било законосъобразно прехвърлено на ищеца, поради което основният иск е основателен и следва да бъде уважен в цялост.

Искът на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД също е доказан по основание. От представеното по делото писмо се установява, че ищцовата претенция е отказана от ответника на 23.12.2022 г. Съгласно чл. 405, ал. 1 КЗ при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок. След като е отказал неправомерно да извърши плащане, ответникът е изпаднал в забава, считано от следващия ден и дължи мораторна лихва за периода от 23.12.2022 г. до 10.05.2023 г. Съдът изчисли служебно размера на тази лихва и установи, че той е 244,23 лева. Доколкото предявеният от ищеца размер е по-малък този иск следва да бъде уважен в цялост.

С оглед изхода на делото, разноски се дължат и единствено на ищеца. От него бяха доказано заплатени 273,37 лева – държавна такса, 285 лева – депозити за експертиза и 1250 лева – адвокатско възнаграждение. Като съобрази броя на проведените заседания, присъствието на процесуалния представител на ответника, интереса по делото и фактическата и правна сложност на същото, съдът намира, че размерът от 1250 лева не е прекомерен и следва да бъде присъден в цялост. Съгласно чл. 1 от Тарифа за таксите, които се събират от съдилищата по реда на ГПК, държавната такса за предявяване на искова молба е в размер на четири процента от цената на иска, но не по-малко от 50 лева, като в случая е 231,93 лева. Като е внесъл сумата от 273,37 лева, вместо 231,93 лева – държавна такса, при това по свой почин,

а не поради указание на съда, ищецът е надвнесъл дължимата от него такса. Единствено сумата от 231,93 лева е законосъобразно платена и единствено нея може ищецът да иска на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Останалата сума от 41,44 лева не следва да се присъжда в тежест на ответника и следва да бъде върната на ищеца след влизане на решението в сила.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Д Ж и З ЕИК със седалище и адрес на управление гр. да заплати на А ЕООД, ЕИК: със служебен адрес по иск с правно основание чл. 405, ал. 1 КЗ, вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД сумата от 5584,20 лева – незаплатено застрахователно обезщетение, дължимо вследствие на пътно-транспортно произшествие, установено на 04.03.2022г., около 09:30 часа, в гр. София, върху лек автомобил Мерцедес, CLS 500 с рег. № собственост на Р ЕООД, ЕИК: което вземане е прехвърлено от Р ЕООД, ЕИК: на А ЕООД, ЕИК: с договор за прехвърляне на вземания от 08.03.2023 г., ведно със законната лихва върху тази сума считано от 11.05.2023 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА Д Ж и З ЕИК да заплати на А ЕООД, ЕИК: по иск с правно основание чл. 86, ал. 2 ЗЗД сумата от 214,06 лева – мораторна лихва върху главницата за периода от 23.12.2022 г. до 10.05.2023 г.

ОСЪЖДА Д Ж и З ЕИК да заплати на А ЕООД, ЕИК: на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 231,93 лева – държавна такса, 285 лева – депозити за експертиза и 1250 лева – адвокатско възнаграждение.

СУМАТА от 41,44 лева – надвнесена държавна такса да се възстанови на А ЕООД, ЕИК: по посочената в исковата молба банкова сметка след влизане на решението в сила.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните по реда на Глава XX ГПК пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____